

det af hendes kristne Tro. Det synes, som Stilleheden i hendes Væsen har sin Grund i, at hun lytter sig frem efter Guds Vilje.

Johanne Blom er i disse Dage fra mange Sider — det forekommer mig lidt skaanselsløst — blevet fremhævet som den ensomme — Tungen paa Vægtskaalen er hun blevet kaldt — Eneren, og man har ikke været langt fra at ønske hende, at denne Ensomhed, denne Enetilværelse maa fortsættes.

Dette Synspunkt er uden Forstaaelse af Sagens dybe Sammenhæng.

Naar man har et Livssyn, og det har Johanne Blom, saa er der intet i Verden, man ønsker mere end Fællesskab i dette Livssyn. Og er det rigtigt, at hun indtil nu har staaet saa ene, som det er blevet fremhævet, da har det været en streng Vagtpost, og da forekommer det mig, at man ikke kan ønske hende noget bedre for de Aar, der kommer, end at der ud af det Kaos, hvori de fleste Begreber i Øjeblikket flyder, maa gro en Tid, der for Johanne Blom maa blive et Fællesskabens Tid med Fremgang for den Sag, hun tjener, og med den Lykke, som det nu en Gang er for Mennesker i Arbejde og Hvile at have mange at dele Tanker og Livssyn med.

Det er, hvad jeg ønsker hende i de kommende Aar.

Anna Koch Schiøler.

Ordination af to kvindelige Teologer.

Søndag d. 27. Oktober blev i Zürich to kvindelige teologiske Kandidater, Rosa Guknecht og Elise Pfister sammen med fire mandlige Kandidater ordineret af Kantonens Kirkeraad og er nu, saaledes som den schweisiske Titel lyder for ordinerede: *Verbi divini ministræ*, dvs. Guds Ords Tjenerinder.

(Christliche Welt).

Fra Rigsdagen.

Kvindens Adgang til Embeder.

Bladet var gaaet i Trykken, da 2. Behandling af denne Sag fandt Sted.

og vi maa denne Gang nøjes med at give et kort Rids af Begivenhedernes Gang.

Lovforslaget har, som vi véd, i sin Helhed mødt Enighed, men saa har til Gengæld det enkelte Stridsspørgsmaal Kvinders Adgang til Præstembeder vakt en bitter Kamp.

Det blev en Begivenhed ved 2. Behandling at overvære Fru Elna Munchs Forsvar for den fulde Genneførelse af Lovforslaget. Navnlig var hendes Indlæg i Debatten af en egen stolt Rejsning, sagligt, loyalt og overlegent. — Dagen var hendes.

Haardt gik hun det konservative Parti paa Klingen, og hendes: „Ak, hvor forandret“, der gjaldt Venstres forandrede Holdning, var let forklarligt. Venstres Fører, Hr. J. C. Christensen, hævdede et Særstandpunkt, der nærmede sig Højres.

De konservatives Ordfører, Professor Oscar Andersen fastholdt sit Synspunkt, at der med dette Lovforslag var sket et Indgreb paa det kirkelige Omraade, som slet ikke imødekommer noget kirkeligt Krav.

Denne sidste Paastand er mærkværdig flydende, rent bortset fra, at det vel ikke kan være Professorens Mening, at der først skal lovgives, naar der er Trang.

Gælder det ikke her, som i enhver Husholdning, at det er klogt at være fremsynet, eller er det at foretrække, som det er gaaet i Norge, hvor 30 Præstembeder staa ledige af Mangel paa Tilgang i det teologiske Fakultet.

Det forekommer os, at ogsaa for en konservativ Tankegang maatte i dette Tilfælde, selv den Udvej i Tide at have øget Tilgangen med Kvinder, have været at foretrække for at lade Trangen blive overvældende.

Det fortælles, at da Josephine Butler i England paabegyndte sin store Kærlighedsgerning — hun er Forkæmperen i Arbejdet for at redde faldne Kvinder og imod Prostitutionen — kom hun til en Landsby, hvor hun skulde tale. Den unge Kapellan paa Stedet foreslog Sognepræsten, at han skulde indbyde hende til at bo i Præstegaarden, da der ikke var nogen Kro eller Hotel paa Stedet.

„Indlogere hende — det uanstændige Fruentimmer! Aldrig!“ var Præstens Svar.

Det var let at gaa med i Flokken, da Josephine Butler nogle Aar senere stod ombølget af læg- og gejstlig Sympati. Men det er nedslaaende at se en saa-

dan usikker Søgen inden for Kirken for dem, der gerne vil se den gaa foran og handle frit, om det skal være glemme, at nogle Lovforslag kom uheldigt frem, om det skal være opgive en Partipolitikers første Pligt at være af en anden Mening end Modstanderne.

Fremme i Tiden staa Tilladelsen til Kvinders Ordination og Adgang til Præstembeder som Vejviserpæle, der skal passeres — Udviklingen fører den Vej forbi.

Skal det da været gaaet for Kirken, som for Erkebispens af Canterbury, der længst muligt var døv for Kvindernes Krav om Stemmeret, men da Øjeblikket kom, hvor „Folkemeningen“, som han sagde, „havde gennemgaaet en stor Forandring“, saa hentedes Erkebispens gladelig med i Bagtroppen — at modsætte sig vilde være et ydmygende Nederlag.

I vore Øjne er det i en Sag som denne ikke mindre ydmygende at blive tvunget til at gaa frivilligt med, og det er hvad der i Tidens Løb vil ske for de konservative Partier og Kirken.

„Fattigbørns Moder saa kaldte man hende“.

Den 7. Maj bliver det 90 Aar siden daværende Prinsesse Caroline Amalie stiftede sit Asyl her i vor Hovedstad: Prinsessen havde faaet en aarlig Indtægtsforøgelse af 1200 Rdlr., og bestemte, de skulde anvendes til Indretning og Underhold af et Asyl for smaa Børn; i disse 90 Aar har Asylet været til Gavn og Velsignelse for mange Hundrede Børn fra smaa Hjem og har udelukkende bestaaet ved hendes Midler, saa længe hun levede, og ved Renten af hendes efterladte Formue siden hendes Død 1881.

Asylet begyndte 1829 med 20 Børn, men Tallet voksede stadig til 1860, siden da har 130 Børn daglig haft et Ly og Værn paa Asylet fra Morgen Kl. 8 til Aften Kl. 7. Asylet har til Huse Rigsgade 34 i den Bygning, det danske Folk skænkede Caroline Amalie paa 50 Aarsdagen for hendes Ankomst til København som Brud. Elever fra hendes Asyl og Skole rejste ved Medborgeres Hjælp hendes Støtte i Rosenborg Have 100 Aars Dagen for hendes Fødsel, den 28. Juni 1896. Og henlægger hvert Aar paa